

Sygn. akt I CSK 2703/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku M. B.
z udziałem T. B., E. J., I. B., J. L., D. B. oraz następców prawnych B. B.: U. B.,
R.B., Z. B., A. B., D. B., D. P. i M. O.
o stwierdzenie nabycia spadku po S. B.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 10 października 2019 r., sygn. akt II Ca 790/19,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. B. wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z 10 października 2019 r., którym oddalono jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z 14 lutego 2018 r., wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po S. B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należą oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.). Niezawarcie lub niepoprawne

zawarcie w skardze tych elementów różni od innych wad i braków pisma procesowego szczególna konsekwencja. W myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. pismo niezawierające któregoś z wymienionych elementów podlega odrzuceniu *a limine* tj. bez wzywania do uzupełnienia braków.

W złożonym do Sądu Najwyższego piśmie zatytułowanym „skarga kasacyjna” wnioskodawca ujął jedynie „wniosek o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia sądu I instancji”, niepoprzedzony wnioskiem o uchylenie zaskarżonego orzeczenia. Na etapie postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie rozpoznaje ponownie sprawy, lecz jedynie dokonuje oceny prawidłowości zastosowania norm prawnych przez sąd II instancji. Z tej przyczyny do kompetencji Sądu Najwyższego nie należy zmiana zaskarżanych orzeczeń. W przypadku gdy podstawa naruszenia prawa materialnego jest oczywiście uzasadniona, a skargi kasacyjnej nie oparto także na podstawie naruszenia przepisów postępowania lub podstawa ta okazała się nieuzasadniona, Sąd Najwyższy może jedynie uchylić zaskarżony wyrok i orzec co do istoty sprawy (art. 398¹⁶ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Znaczy to, że ewentualne orzeczenie co do istoty sprawy zawsze musi być poprzedzone uchyleniem zaskarżonego orzeczenia.

W art. 398⁴ § 1 k.p.c. przewidziano dwie postacie wniosku kasacyjnego. Albo wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, albo wniosek o jego uchylenie i zmianę. Nie został tam natomiast przewidziany wniosek o zmianę zaskarżonego judykatu, co zresztą pozostaje w pełnej spójności z kompetencjami orzeczniczymi Sądu Najwyższego uregulowanymi w art. 398¹⁵ i 398¹⁶ k.p.c. Wobec wystąpienia do Sądu Najwyższego z wnioskiem o działanie nieprzewidziane w jego kompetencjach, skarga podlegała odrzuceniu (zob. np. postanowienie SN z 8 października 2021 r., I CSK 699/20).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

